

N A Š D O M

„Vrli Slovenci: Prava vera bodi vam luč, materin jezik bodi vam ključ do zveličanske narodne omike.“ A. M. Slomšek.

Izhaja vsak drugi četrtek. Naročniki „Slov. Gospodarja“ ga dobivajo zastoj. Posebej naročen velja s poštnino vred eno krono za celo leto. Posamezne številke veljajo 4 h. — Naročnina se pošilja na upravništvo „Našega Doma“ v tiskarni sv. Cirila v Mariboru. — Za oznanila se plačuje od navadne vrstice (petit), če se enkrat natise, po 15 h, dvakrat 25 h, trikrat 35 h.

Dajte svoje sinove v šolo.

V nekaterih dneh se bodo končale srednje šole. Naši dijaki bodo zapustili mestni sopar in prah ter pohiteli na deželo k svojim ljubim staršem, bratom in sestram. Ko bi le vsi prinesli dobro sprejemalo seboj v veselje staršem in domovini!

Ob tej priliki pa hoče »Naš Dom« položiti nekatere tehtne besede na srce staršem, ki imajo za šolanje godne sinove in hčere. Na gimnazijah se bodo že zdaj sprejemali novi učenci; pa tudi tisti, ki se še sedaj ne bodo oglasili, se naj čez počitnice pripravijo in si stvar dobro premislijo.

Kateri otroci se naj dajo v šolo?

»Slovenci si prebrisane glave, pa čedne in trdne postave; sreča te išče, um ti je dan, našel jo boš, ak' nisi zaspan.« Tako je pel slovenski pesnik Vodnik. Res, slovenska mati, priprosta kmetka hiša je že dala imenitnih mož, s katerimi bi se lahko ponašal vsak narod. Ako torej vaš sin kaže bistro glavo, pošljite ga v šolo. Samo bistra glava pa še ni dovolj, potrebno je tudi dobro srce, lepo obnašanje pa veselje do nauka.

Če so talenti še tako veliki, pa je srce sprijeno in manjka volje za nauk, iz takega človeka ne bo nič kaj prida. Dobra volja in marljivost pa pomaga naprej

tudi srednjemu talentu. Če te lastnosti zapazite na svojih otrocih, ne branite jim v šolo. Pomogli jim bodete do boljšega kruha in Slovencem bodete storili dobro delo. Potrebujemo domačih duhovnikov; učiteljev, zdravnikov, sodnikov in drugih uradnikov. Tujci so nam navadno zagriženi nasprotniki, ne razumejo nas in mi ne razumemo njih. Če bomo enkrat imeli dovolj omikanih gospodov, se ne bodo tujci mastili med nami, ampak naši lastni sinovi.

V kakšne šole naj pošljete svoje otroke?

Če jih pošljete na gimnazijo, dajte jih zapisati v slovenske razrede v Mariboru ali pa v slovensko spodnjo gimnazijo v Celju. Ne dajte se premotiti kakemu nemčurškemu potepuhu, da bi svoje otroke zapisali za Nemce v nemške razrede.

Slovenski razredi so boljši, ker tam se nekateri predmeti poučujejo slovenski, zatorej bodo vaši sinovi lažje zmagovali, če pa pridejo v čisto nemške razrede, pa se lahko zgodi, da izgubijo eno leto. Nemščine pa se bodo tudi v slovenskih razredih hitro in dobro naučili.

Lahko pa pošljete svoje sine tudi na učiteljske. Gimnazija trpi osem let, na učiteljsču pa lahko postanejo v štirih letih učitelji. Tudi nadarjene deklice lahko

pošljete v Ljubljano ali pa v Maribor k šolskim sestram, da postanejo učiteljice.

Tudi druge šole bi vam priporočali, pa jih žalibog nimamo na Spodnjem Štajerskem. Vinorejska šola v Mariboru ima bolj namen ponemčevati Slovence, kakor pa pomagati kmetu.

Varujte se »študentenhajmov.«

Nekdaj so Turki lovili slovenske otroke, da so si iz njih zredili vojake, ki so šli potem na rop zoper svoje lastne rojake; Ezav je nekdanj prodal za skledo leče svoje prvorojenstvo. Tako ravnajo tudi naši nemčurji. Lovijo slovenske otroke, da jih odtujijo slovenskemu rodu ter iz njih napravijo prave satane, ki mrzijo slovensko ljudstvo kakor hudič križ. Tudi študenthajmi imajo ta namen. Ondi sicer dobijo dijaki hrano in stanovanje, toda za to Ezavovo lečo morajo zatajiti svoj rod in postati stekli prusaki. Varujte se torej teh nemčurških gnezd.

Za ubožnejše dijake je že zdaj precej preskrbljeno. Imamo dijaške kuhinje, v Mariboru deško semenišče, v Celju se bo napravil »Dijaski dom«. Kdor je kaj premožnejši, naj daruje kaj za te zavode, da bodo ubožni dijaki lažje dobivali podporo ter ostali zvesti in pošteni svojemu rodu.

Želimo torej, da bi sedaj ali pozneje v septembru prišlo prav mnogo brihtnih

Angleški kralj na smrt bolan.

Zadnji ponedeljek dne 23. junija bi se morale začeti v prestolnem mestu angleškega kraljestva velikanske slavnosti. Za dan 26. junija je bilo določeno kronanje sedanjega kralja angleškega Edvarda VII. in njegove soproge Aleksandre. Od vseh strani so prihajali gostje v London. Dvori vladajočih hiš poslali so k slovesnostim svoje zastopnike. Tuda naša presvita cesarska rodovina je poslala tje svojega zastopnika, prestolonaslednika nadvojvodo Franca Ferdinanda. Spremljali so ga štirje plemenitaši. In podaniki iz vseh krajev in delov sveta, kamor sega angleška moč, so pohiteli v London, da so navzoči, ko si položijo ta njihov kralj in njih kraljica zlato krono na glavo. Mesto London se je že odelo v praznično obleko, in po njihovih ulicah so se valile trume in trume tujcev, katerih število je vedno naraščalo. Vse je bilo že nekako slovesno in slavnostno razpoloženo.

V tem pride dne 23. junija kakor blisk iz neba novica, da je kralj Edvard ne-

varno obolel, da morda leži v zadnjih zdihljajih. Kadar toča prihrumi na polje, pobesi klasje potrto svoje glave k zemlji. In če greš po polju, naseli se ti kakor svinec težko čustvo v srce. V mestu Londonu je naredila strašna novica nepopisljiv utis. Ves pošum in nemir je utihnil. Prej veseli gostje so obmolknili. Mnogo jih je šlo na kolodvore, da se popeljejo s prihodnjimi vlaki na svoje domove. Zastave in okrasbe so se snemale raz hiše. Za slavnosti pripravljene izložbe so se začele zapirati. Mnogi trgovci in obrtniki so uvideli, da so uničeni. Naročili so velikansko blaga, katero jim bo sedaj ostalo in se pogubilo. Novica o boleznih kraljevi jim je prinesla pogin, jih je uničila.

Kralj je že dolgo bolehal. Pravijo, da je že leto dni bil vedno bolj in manj bolehen, a ministri so prikrivali njegovo bolehanje. Govorilo se je, da ima raka v grlu in da trpi za odebelenjem srca. Zadnji čas je imel tudi bolečine v črevesih. Zadnji ponedeljek pa ga naenkrat bolečine prevzamejo. Zdravniki so našli, da se mu je vnelo slepo črevo. Toda prava bolezen se bržkone prikriva, kajti zdravniki so

morali kralja operirati. Misli se, da ima črevesnega raka. Operacija se je posrečila, in sedaj je baje kralj že izven vsake nevarnosti. Toda slavnosti se seveda ne morejo na novo začeti. Če bo zdravljenje dobro napredovalo, misli se kronanje še le za mesec oktober nastaviti.

Kralj sam je jako klavern in nima pravega upanja, da bi ozdravel. Posebno ga vznemirja prerokovanje neke osebe, ki se je izrazila: Edvard .bo kralj, toda kronan kralj pa nikoli.

Kralj Edvard je bil že večkrat v smrtni nevarnosti. Ko še je bil deček, je šel s tovariši na lov. Ptica prileti ravno med dečka in jednega tovariša ter se spušča k zemlji. Tovariš, ves v lovskem ognju, ustrelil . . . Blizu kraljevskega dečka je stal njegov spremljevalec. Ta ni izgubil hipne zavednosti, ampak udari kralja in podere k tlom. Deček je bil rešen, strel je šel nad njegovim truplom.

V sobi, kjer je prosil za roko svoje kraljice, bi ga tudi doletela kmalu smrtna nesreča. Par minut pozneje, ko je vstal, padel je težak lesteneč na stol, kjer je sedel prej kralj ter razdrobil stol.

in čvrstih slovenskih fantov v šole, zlasti v celjsko spodnjo gimnazijo ter se iz njih izobrazili vrli delavci za Boga, cesarja in slovensko ljudstvo.

Kmetijsko društvo na Leskovcu.

Marsikomu se je gotovo čudno zdelo, da ni bilo dosedaj od tega »Kmetijskega društva« nobenega poročila, med tem ko so nasprotniki že skoraj 2 leti popevali smrtno pesem o njem.

»Štajerc« po domače ptujska »mula« sličala je nebroj karteč in šrapnel na društvene ustanovitelje, od vseh strani letele so psovke na posamezne društvenike, na vsej črti bil je vik in krik, da je bilo joj! Ko bi bila resnica, kar je »mula« bobnala, morali bi društveniki gotovo 1 milijon dolga poplačati. Smešno je bilo videti, kako so nekateri bogati ptujski kramarji jokali in javkali za ubogega trpina — Leskovčana, češ, to nesrečno društvo bode vse Leskovčane spravilo na beraško palico. Kako so ti milosrčni ljudje dobre svete dajali, prav iz tistega nagiba, kakor volk kozi, ko ji je obetal boljšo pašo, sebi pa pečenko.

Solze, debele kakor grah, joka »Štajerc« pod naslovom: Iz konzumnih krajev. S sirenskimi glasovi kliče »mula« svoje »mulavce«, da ne bi ti zabredli v kako društvo, ravno tako kakor da nezakonska mati zavije iz same ljubezni svoje dete v deset odej, da bi se revše ne prehladilo o sv. Jakobu!

Pa potolažena bodi, ptujska »mula«! Leskovsko društvo ne poka na nobenem koncu in kraju, kajti zapisano je, da se preokovanja, katera je ptujska »mula« izrekla, nikdar ne uresničujejo.

Iz letnih poročil posnamemo sledeče: Poročilo za leto 1900 (začetek 20. marca 1900), čistega dobička je bilo 480 K 59 v. Poročilo za leto 1901 čistega dobička je bilo 345 K 46 v, rezervni zaklad znaša konec leta 1901, vsoto 850 K 7 v. Pomisliti pa je, da si je moralo društvo nakupiti razno štacunsko opravo, društveniki so dobivali blago kolikor mogoče po nizki ceni in da je društvo bilo okra-

Ko je potoval po sveti deželi, se je kopal v Mrtvem morju. Oddaljil se je od družbe ter bil popolnoma sam. Jeden izmed družbe pa vendar zapazi njegovo odsotnost. Ko pride do morja, slišal je slabe, poluglasne klice na pomoč. Kralj se je boril s smrtjo. Zgrabil ga je pri kohanju krč.

Ko je jezdil v Rotten Now, padel je s konja ter mu prišel pod noge. Dobil je težke poškodbe in moral je delj časa ostati v postelji. Ko je nastal v kraljevi palači Marlborough House ogenj, pomagal

deno, pri kateri priliki so tatje toliko odnesli, kolikor so sploh nesti mogli.

Z ustanovo društva čakalo se je tako dolgo, da si je trgovec Blodnik, kateri je prišel pred nekaj leti z gotovino 300 gld. v ta kraj, s pomočjo »Südmarke« in pa s pomočjo kmetijskih žuljev nakupil lepo posestvo in sezidal palačo v skupni vrednosti 12.000 gld. Mož, ki je svoječasno prišel z majhnim premoženjem semkaj, vozi se sedaj s par konji, kakor kak turški paša in nam deli giftno duševno hrano: ptujsko »mulo«.

Kako potrebno je bilo društvo, kaže dejstvo, da je takoj prvi dan pristopilo okoli 20 društvenikov. Da so pa ustanovitelji društva prejeli za svoj trud »masno« plačo, bila je skrb nasprotnikov. Č. gospod kaplan Roškar je imel v Leskovcu skoraj celo križevo pot. Šipe na oknih so mu potrli in kamnjali so ga, kakor neverniki nekaj sv. Štefana, ako ravno ne tako hudo. Da mu pa ni bilo dolg čas, zato so skrbeli najeti in šnopsa pijani ničvredneži, kateri so hodili pod okno njegovega stanovanja nesnago delat. Še slabše se je godilo društvenemu blagajniku gosp. nadučitelju Stoklas-u. Ne-le samo, da so mu na šolskem vrtu late lomili, tudi okoli 100 drevesc so mu prerezali, zelenjavo izruvali in v jarek pometali. Neki »mulavec« je ponoči pribil na steno nadučiteljevega stanovanja plakat z smrtno obsodbo, ki se je takole glasila: »Gaspaud, če ne odložiš službo pre dristvi, vas bomo vbili, spekli in pojedli. — Raca na vodi! taka obsodba ni kaj bodi. Stoklas-u se pa zaradi te obsodbe niso lasje ježili, temveč trudil se je, da ne bi telesno shujšal, jedel in pil je po navadi, da bi ljudožrci dobili vsaj nekaj mastnih ocvirkov. To ni bila šala, ako pomislimo, da se je v ptujskem okraju človeško meso že dvakrat peklo, oziroma kuhalo in použivalo, to dokazuje tudi sledeči dogodek:

Nadučitelj Stoklas stanuje na svojem posestvu in mora prehoditi neki obširni gozd, kadar se vrača iz Leskovca na svoj dom. Necega večera pride v ta gozd in sliši sumljiva znamenja. Ker ne veruje na coprnice, je hitro vedel, zakaj se gre in pri čem da je, in stopi mahoma v veliki

je tudi kralj Edvard gasiti. Ravno je bil v višjem nadstropju ter gasil ogenj v sobi, kar se začno podirati tla pod njim. Kralj se zgrabi za tram ter visi na njem, da so ga rešili.

Njegova soproga Aleksandra mu je udana z veliko ljubeznijo. Sedaj ne zapusti njegove bolniške postelje. Morala bi krasiti njeno glavo že pretekli teden zlata kraljeva krona, sedaj ji je nesreča spletla trnjevo krono in ji položila na glavo. Pota božje Previdnosti so nerazumljiva!

Dobrote žganja.

J a n e z :	J a k a :
Kak dobro nam pač žganje stri	Rod polagoma uniči.
Nam radost, veselost deli	Često pa vmori pri priči.
Bogastva zdaten vir je nam	Mnogi že domov ne vejo kam.
Človeku dela kratek čas	Jutri pa mu kisel bo obraz.
Nam žganje da šele pogum	Delati, kar trezen brani um.
Želodec vselej okrepi	Jed, da več ti ne diši.
Požirek v mrazu je gorak	Pijanec skoro zmrzne vsak.
Moč žganje v sebi vendar ima	Vrže hitro te ob tla.
Zgovoren jezik da nam včasih*	Rad zato norosti kvasi.
Ljudem pač žganje dobro stri	Več ko morje jih vtopi.

* na mah.

grm in čaka telesne eksekucije. Jerome, jerome! Črne pošasti so kakor kače sikale in švigale semtertje, da je bilo groza in Stoklas-a iskale, a on pa jim je iz grma osle kazal. Neznanim ljudožrcem se je menda domnevalo, da je ta gozd dežela Šlarafan, ker so še dalje časa nestrpljivo čakali. Pričakovali so menda, da jim Stoklas kar pečen prileti v usta — in cmok! — ni ga več.

Ni dolgo od tega in nad ubogega Stoklasa pridejo nove skušnjave. V njegovo stanovanje prikaže se Drevenšek Janez, sedajni pridigar ptujske »mule« in napove Stoklasu dvoboj. Do dvoboja seveda ni prišlo, ker se je Stoklas nagrozil, da dobi Drevenšek dovolj zaušnic, ako prav tiho in hitro ne odide.

Sedajni društveni blagajnik je g. učitelj Vrnkar, kateri je tudi strasten sovražnik ptujske »mule« in ni upanja, da bi se v tem oziru kedaj »poboljšal«. To dejstvo naj si »mula« vendar enkrat za vselej zapiše na svoja velika, kosmata oslovška ušesa.

Resnica je, da včasih poka — in poka, pa ne pri društvu ampak v Drevenšekovem želodecu. Kadar je Drevenšek lačen in žejen, pride navadno v društveno gostilno, katero zadnji čas v »muli« vedno napada.

V društveni gostilni je točna postrežba, izvršten amerikanec, dobre klobase, salame, sir, to so same take stvari, katere Drevenšek že od nekaj ne zametuje. Vprašamo te, Hanzek! Zakaj napadaš društvo, akoravno se v društveni gostilni vedno dobro naješ in napiješ? Zakaj je tvoj brat član društva, če se je res bati, da bodejo zgube društveniki plačevali na tisoče in tisoče? V »muli« se vedno ustiš, da si naprednega mišljenja, in da nisi privezan na klerikalno verigo; čemu greš potem v klerikalno gostilno? Društvo je imelo leta 1900 263 zadružnikov, leta 1901 pa 265; zakaj se ni število društvenikov zmanjšalo, zakaj nima tvoje napadanje v »muli« nobenega uspeha, zakaj ne gre tvoja pšenica v klasje, ako ravno praviš, da regimentno cvete? Konečno omenimo, da naše društvo v kljub vsem napadom dobro stoji, pomagajo pa mu moške, ki v resnici ljubijo ljudstvo in se ne dajo ustrašiti tudi po najhujših napadih ne. Vstrajno naprej za ljudski blagor!

Politični razgled.

Deželni zbor štajerski je začel zborovati dne 21. junija. Poslancem se je predložila sprememba volilnega reda, ki pa bo bolj meščanom in bogatim stanovom na korist, nego pa kmetom in delavcem. Za meščane po novem predlogu zahtevajo še tri poslance več. Sicer so ustanovili tudi četrto volilno skupino (kurijo), v kateri sme vsaki možki voliti, ki je 24 let star in Avstrijanec, a dali so tej kuriji pravico, da sme samo 4 poslance zmeraj zastopniki meščanom in grajščakov imeli večino. To so vam prijatelji ljudstva! Nadalje se je predložila postava, da se srednjevelika posestva ne smejo deliti, razkosavati. Srednjevelika posestva so, od katerih se plačuje najmanj 80 K in ne več kakor 800 kron cesarskega davka. To je pameten predlog, če bo postal postava! Nemški katoliški poslanci so predložili predlog o lovski postavi. Zda

si gojijo bogati ljudje iz mest in grajščin zajce in fazane. Škodo od teh živalij imajo kmetje, lovsko veselje pa gospoda. Videli bomo, kako se bodo pri posvetovanju o tem predlogu zadržali nemški poslanci?

Štajerski slovenski deželni poslanci niso šli v deželni zbor. Nemški poslanci jim nočejo dati zagotovila, da jih v Gradcu ne bodo psovali in zasramovali. Nočejo pa jim dati tudi zagotovila, da se bo zanprej bolj ozir jemalo na slovenski Spodnji Štajer, in da se bodo uslišale tudi prošnje in želje slovenskega ljudstva. To zahtevajo naši poslanci, to je pravična zahteva, a vendar se jim noče ugoditi! Nas Slovencev je na Spodnjem Štajerskem nad 400.000, a nam nič ne dajo. Nemcev pa je komaj slabih 20 tisoč, a poslušajmo, kaj se jim vse daje in obeta. Za Ptuj se je dala dekliska meščanska šola, za Celje se je dala dekliska meščanska šola, za Maribor se bo dala c. kr. žensko učiteljske. To bo stalo cele kupe denarja! Davkoplačevalci tudi slovenski bodo morali šteti ta denar. Tudi prijatelj kmetskega ljudstva, gospod pek Ornik, je za te šole, ki se naj dajo in plačujejo za spodnještajerske Nemce. Kaj pa je Ornik za Slovence storil? Nič — toda ne, počakajte! Zadnji »Štajer« trobi v svet, da je za ptujski okraj sprosil enega — žrebca. Gospod Ornik, žrebec in tri tako drage šole, to je nekaj zelo različnega!!

Katoliško narodni poslanci na Kranjskem. Najmočnejša stranka v deželnem zboru na Kranjskem je katoliško-narodna. A vkljub temu ji niso hoteli v odsekih pripoznati največ članov. Ravnali so se po geslu, ki ga je izdal vodja slovenski liberalcev bogat advokat dr. Tavčar, ki je rekel: »Liberalcem groš, klerikalcem knof!« Katoliško-narodni poslanci pa so se krepko postavili v bran za svoje pravice. Ker jim niso hoteli združeni nemški in slovenski liberalci njih želji izpolniti, so ti z ropotom onemogočili vsako nadaljnjo zborovanje. Zdaj je deželni zbor zaključen. Klerikalci na Kranjskem, to je večina ljudstva, posebno kmetskega. Liberalci, to so večinoma meščani in uradniki. Katoliško-narodni poslanci so volje tako dolgo nastopati brezobzirno v deželnem zboru, dokler se klerikalcem, to je ljudstvu ne dovoli — groš. Kranjsko ljudstvo navdušeno pozdravlja nastop svojih neustrašenih zagovornikov.

Gospodarske stvari.

Jabolčni tončič.

Česar ni storila slana, ne pokončal rjavi hrošč, to žuga sedaj pogubiti gosenica najhnejega sivorjavega metulja. Jablani in hruške so letos kar obložene in sadjerejec gleda zadovoljno na svoj trud. Sami pa si bomo krivi, ako nam narava radi naše malomarnosti vzame to, kar nam je sedaj pokazala. Sadjerejec! do sedaj si delal, se trudil, čistil sadno drevje, ne zamudi se tega, in pokončaj gosenice jabolčnega tončiča. Ali nas ne prešine nevolja, ako se nam vsuje iz prerezanega lepega jabolka ali hruške, grda črvojedina ali morebiti ostudni črv sam? Gotovo! Ali temu je lahko priti v okom. Meseca julija, toraj sedaj, se ovijejo rodne jablane in hruške 1 m nad zemljo z debelimi kitami od mehkega sena, lesne volne itd., ki se pritrdijo z navadnim motvozom na debla. Čez nje

se pritrdi in sicer tudi z motvozom kakih 15 cm široki debeli papir, ki dela nekako streho čez celo napravo. Mnogo škodljivih gosenic se poskrije v take pasti in se v njenih rahlih tvarinah zabubi. Te pasti se meseca prosinca snamejo in sežgejo. Ako je papir še za porabo, ga shranimo za drugikat. Opuščati pa tudi ne smemo, da bi odpadlo sadje ne pobirali, ker v njem še se nahaja črv. Tako sadje lahko porabimo za krmo prašičem. Gosenica je rdečkaste barve in ko doraste zapusti sad in se spusti po tanki niti navzdol, ter jo popiha v razpokline in špranje, največ pa v nastavljene pasti.

Delo meseca julija v vinogradih in sadovanjih.

V začetku meseca, neposredno po cvetju, treba škropiti drugikat proti strupeni rosi. Posebno letošnje leto je za razvoj strupene rose zelo ugodno. Toraj na delo! — Po drugem škropljenju proti strupeni rosi treba žveplati tretjikat proti jajčasti plesni. Tudi to je bolezen, ki napravlja mnogo škode, da celo uniči celi pridelek. — Pobiranje od črnega pikca napadenih poganjkov, listov, divjih poganjkov, vitic in jagod; vse to se mora sežgati. — Ob koncu meseca tretje škropljenje proti strupeni rosi. — Kiseljakovim metuljem naj se napove boj s pahljačami. V sadovnjakih: Nastavljanje goseničjih pastij; nadalje vsak dan se naj pobira in pokrmi odpadlo sadje, da se uniči jabolčni tončič. — Zatiranje zavrtačevih gosenic in kostanjevega prelca; tudi lov na metulje same se ne sme opustiti. — Da se iznebimo glogovega belina in zlatoritke, se naj mastijo njuna jajca po pritlikovcih, kakor po drevju.

Strupena rosa.

Te dni sem hodil po vinogradu ter se divil lepim in bogatim nastavkom grozdja. Dasiravno je zaostala vsa rast zaradi slabega vremena, vendar se kaže, da bo dobra letina, to pa le tedaj, ako si bo vinogradnik znal obvarovati ta blagoslov z pozornostjo proti škodljivcem. In jeden škodlivec, katerega se nam je letos v tem vednem deževju najbolj bati, je — strupena rosa ali Peronospora viticola. — Strupena rosa je bela plesen, sestavljena od zelo majhnih glivic, katere izrastejo iz lista, kjer se razširja njih nežno korenitje. Ker se hrani glivica na račun lista, pokonča ga tem lažje, ker se čudovito hitro množi. Ta bolezen se loti listja, grozdja in tudi mladih poganjkov. Barva uničenih jagod, ki so se vsled tega posušile, je vedno rjava. Listje pa uniči tako, da se posušijo in odpadejo. Brez listov pa trta ne more živeti, ne grozdje sladko postati in dozoreti; in ker se tako oslabilene trte ne morejo uspešno proti drugim nezgodam, n. pr. proti slani, toči, ustavljeni, zato je lahko mogoče, da poginejo za nekaj let, ako jih je strupena rosa zaporedoma napadala. — Ta glivica pa tudi ne napada trte vsako leto enako močno, temveč v sušnem letu, ko je malo dežja in rose, se ne more tako razvijati, kakor če je leto deževno; ker ta glivica potrebuje za svoj razvitek potrebno mokroto in gorje trti, ako v deževnem letu ne priskoči vinogradnik na pomoč ter jo prepusti na milo in drago strupeni rosi. In tako leto je letošnje leto. Vinogradniki, ki hočete v jeseni imeti polne sodé dobrega in sladkega vinca, vam kličem:

„Na delo sedaj, ker resnobni so dnovi,
A delo in trud vam nebo blagoslovi!“

— Da bomo tedaj uspešno pokončevali to glivico, moramo pravočasno škropiti. Kadar se je že bolezen pokazala, je navadno prepozno. Škropiti se mora z zmesjo bakrene galice in ugašenega apna. Kako se to ravna in koliko se vzame tega in onega, je že cenjenim bralcem »Naš Dom« večkrat povedal.

Krščanski pozdrav.

V nekem kraljestvu na Jutrovem rastle je drevo, ki je imelo čarobno moč. Vse ga je visoko čislalo in stražili so ga noč in dan, da ga kdo ne poškoduje. Ves čas, dokler je bilo drevo na svojem mestu, vladala je v kraljestvu prava sreča in mir. Tam ni bilo ubojev in tatinstva, ne postopačev in lenuhov, ampak neutrujena marljivost pri vsakem opravilu in prava božja ljubezen med vsem prebivalstvom. Kaj čuda, da se je blagoslov božji vidoma širil po deželi! Drevo je rodilo užiten sad, iz listja kuhali so čaj za različne bolezni, trudni popotniki dobili so moč v njegovej senci, in že sam pogled na drevo potolažil je vso žalost. Kupovali in barantali, sodili in skleпали mir med sosedi, sploh vsa važna opravila so opravljali najraje pod tem drevesom, ker njegova čarobna moč pripomogla je v vseh slučajih do najboljšega uspeha.

Hudobni sosedje so zavidali prebivalstvu to drevo. Na tihem po vohunih in očito z močno vojsko napadali so srečno kraljestvo, da bi mu s koreninami izdrl čudodelno drevo, ne sebi v korist, temuč samo v škodo svojemu bližnjemu. Večje hudobije, kakor je ta, svet gotovo ne pozna! A sloga je vsak sovražni napad srečno odbila. Toda več, kakor sila, premore zvitost. Začeli so šuntati domačine, rekoč: »Kaj postajate okoli drevesa in ga častite, kakor malika, vi babjeverci! Poderite drevo in ga sežgite, da se neha lenarjenje!« Nekateri so verjeli tem besedam, ter se začeli izogibati drevesa, drugi so popustili drevesno stražo, in tretji spozabali so se tako zelo, da so začeli klatiti veje iz drevesa. Zdaj pride sovražni sosed s svojo vojsko, polasti se drevesa, ga izkoplje s koreninami in ga sežge. Z drevesom izginila je tudi sreča iz dežele. Mesto ljubezni pride sovraštvo in poboji, mesto marljivosti lenoba in tatinstvo, mesto zmernosti požrešnost in revščina, mesto drugih čednosti vse peklenške strasti in pregrehe!

Predragi Slovenci! tako drevo raste tudi pri nas, za koje nas zavidajo sosedni in domači sovražniki. Radi bi nam ga iztrgali do zadnje korenine, ne sebi v korist, ampak samo nam v škodo! — Vse moči napenjajo, tudi zvitost, a mi bodimo pozorni in stojmo hrabro na straži! Ime drevesa pa je: lignum credis, po slovenski les vere. Ali je to drevo pri nas v nevarnosti? Gotovo, če verujemo nemčurškim in domačim liberalnim krivim prerokom.

Pri raznih vsenemških shodih sklepalo se je gledati na to, da se slovensko ljudstvo iztrga iz rok duhovenstva. Zdaj naj bi se hodili v cerkev in poslušali tam duhovnike, zunaj cerkve pa naj bi se jih izogibali, seveda, ker imajo ti ljudje dvojno moralo, eno za se, drugo za bližnjega, kmet naj pa bi se ravnal, kakor jim sodi, plesal naj bi po njihovi godbi. Zdaj naj se vera ljudstvu še pusti, hlinijo se, ker ga je najprej treba spraviti ob zaupanje

do duhovnikov, potem pride vera na vrsto. Pa kaj je to: vera brez duhovnikov, ovce brez pastirja? Hudi duh hudo dela, da onesreči druge, samo da pomnoži število svojih sotrpinov, koristi pa nima nobene. — Ti so nam toraj največji sovražniki, ki so se lotili naše vere s tem, da napadajo duhovnike in jim odrekajo pravico biti vodniki ljudstva! Zviti so kakor lisice, a mi bodimo, kakor kačel! Delijo si delo in se nas lotijo navidezno z malenkostmi zdaj tu, zdaj tam, kakor Buri Angležev. — Mi pa nikjer ne smemo biti popustljivi, da ne začnemo slabeti in na zadnje ne omagamo! Taka malenkost je tudi pozdrav: «Hvaljen bodi Jezus Kristus», ob kojega bi nas radi spravili sovražniki naše vere. — Preteklo jesen bila je učiteljska konferenca v Celji, pri koji je predlagal neki učitelj nemške šole na slovenskih tleh, naj se pozdrav: «Hvaljen bodi Jezus Kristus» iz šole odpravi. Slovenskim učiteljem bodi na čast rečeno, da se nobeden ni za ta predlog oglasil; pa tudi odgovora mu ni nobeden dal, kakor bi ga bil zaslužil, ker smo Slovenci preveč prijenljivi in se branimo šele takrat, ko nas že bijejo. Ta pozdrav je pri slovenskem ljudstvu tako v navadi, da ga smemo imenovati narodni pozdrav. Posebno pa za mladino ni lepšega, ker vemo, da je Jezus prijatelj otrok. Naj toraj tudi otroci svojega prijatelja na poti življenja ne pozabijo, če hočejo, da jih vedno spremlja in nikol ne zapusti. Kako se olajša človeku srce na pustem in v temnej noči, če mu srečajoči popotnik reče: «Hvaljen bodi Jezus Kristus!» Potem se pozna, da je dober človek, ker hudoben besede Jezus nima na jeziku. Starsi, vadite svoje otroke na ta pozdrav! Učitelji, krajni in okrajni šolski sveti pa skrbite, da mu ostane v šoli tisto častno mesto, kakor doslej! Ko bi ga izbacili iz šole, odtrgali bi s tem krepko vejo drevesa lignum credis. Za tem sledila bi druga in tretja «malenkost» in še prej kakor se zavemo, hira vera in naša sreča.

Da se nam toraj ne zgodi, kakor v kraljestvu na Jutrovem, od kojega ste slišali v začetku, varujmo prav skrbno naše čudodelno drevo: krščanski pozdrav.

Razne novice in druge reči.

Slovenci! V petek 4. julija zvečer, v predvečer godu sv. Cirila in Metoda, zažgite Ciril-Methodove krese! Slovenski mladeniči, skrbite posebno vi za to, da bo ta večer z vsakega večjega hriba žarel mogočen kres proti nebesom. Opozarjamo na to še posebno mladeniče ob meji slovenski. Kjer delujejo mladeniške zveze, naj one oskrbé Ciril-Methodove krese. Mogočni strelji pa naj vsepovsod označujejo praznovanje godu sv. apostolskih bratov. Lepa ta navada, ki se je že po mnogih krajih udomačila, naj postane splošna, vseslovenska. Naj ga ne bo kraja, kjer bi ta večer ne gorel Ciril-Methodov kres. Ti kresovi naj bodo jasna priča in jasen izraz žive narodne zavesti in odločnega katoliškega mišljenja našega slovenskega naroda. Na delo torej, posebno vi, slovenski mladeniči!

Dobili ga smo! Predzadnji «Štajerc» je oznanil, da je dobil neko pismo iz Spodnje Voličine, v katerem neki kmet piše proti delovanju misijonarjev v spodnjici. Da bi bila njegova laž nekoliko

bolj verjetna, nam je javno ponudil pismo, češ, tudi «Naš Dom» ga lahko bere, ako hoče. Mi pa smo sumili zvižajo in v zadnji številki zaklicali: Le sem s pismom! Mislite, da nam je «Štajerc» sedaj pismo poslal? Nič ni poslal, ker pisma nima! Piše pa, da si je «premisli». In da bi se ne videlo, kako je popolnoma pogorel, piše še skromno, naj ga obiščemo v Ptuj, potem bi se znabiti dalo videti tisto pismo. Krasno! On dobro ve, da so uredniki «Našega Doma» preveč ponosni in ne prestopijo praga «Štajerčeve» kovačnice. Ako si poštenjak, izpolni svojo prvo obljubo. Kdor sne svojo besedo, ali je to mož?

Čudeži se godijo! Pa naj reče kdo, da se ne godijo več čudeži! Poglejte vendar v zadnjega «Štajerca», kaj tamkaj piše neki «sovražnik hinavščine». Piše namreč lepo zahvalo «Štajercu» ter pravi: «V «Štajercu» pa je sama resnica in odkritosrčnost!» Oh, dvestodevetindevetdeset kosmatih medvedov, tega pa še nismo slišali. To danes prvokrat slišimo in čudež je za nas, da to sploh slišimo. In potem ta čuden «sovražnik hinavščine» nadaljuje: «Ker upam, da bode «Štajerc» tudi za naprej tak korenjak boljše bodočnosti (hm! neumnost!), za to pa ga priporočim vsakemu!» Seveda, na tvoje priporočilo bodo leteli «Štajercu» naročniki kakor muhe na med! Na tem žalostnem svetu se je le vedno kaj smešnega!

Saj ni res! Zadnji «Štajerc» se zopet širokousti, da ima nič manj nego 12 tisoč naročnikov in več kakor dvesto tisoč Slovencev čitateljev. Ta pa je debela! Lani se je ravno tako širokoustil! Ko pa so potem v Ptuj med «Štajerčevu» gospodo nastale nekatere razprtije in je bil «Štajerc» na prodaj, izvedeli smo celo gotovo, da ima le 5000 vknjiženih naročnikov, plačujočih pa še niti toliko ne! Evo, to je resnica! In sedaj recite, ali je «Štajercu» kaj verjeti!

Bogatih kramarjev ni! Mi tega nismo nikdar tajili, da smo odvisni od naših naročnikov, posebno od mladeničev in deklet, katerih štejejo največ med naročniki. Za to smo tudi zadnjič, ko smo vabili na novo naročbo, klicali: «Širite in podpirajte nas!» Sedaj «napredni fantje» (Drevenšek?) kar poskakujejo od veselja v «Štajercu» in pravijo, da nam je suša v kasi in da bomo kmalu — fuč. Prezgodaj se veseliš našega pogina! Res je v naši kasi večkrat suša, ker za nami ne stojijo bogati nemškutarski kramarji in krčmarji, ki tebi plačajo vsaki dolg, a fuč še v kljub temu ne bomo kmalu, ker za nami stoji navdušena slovenska mladina, katera bo svoj list širila in vzdrževala, dokler še bo ji tlela v srcu le iskrica rodoljubja. Pač pa bo s teboj fuč, ubogi «Štajerc», kadar ti nemškutarski krušni očetje zaprejo svoje — žepe.

Umrla je 24. m. mes. v tukajšnjem zavodu č. šolskih sester č. sestra Tekla Ferlan, rojena pri Sv. Trojici v Slov. gor. Naj v miru počiva!

GINJIVA POROKA. V mariborski bolnici vršila se je ganljiva poroka. Neka na smrt bolna služkinja se je poročila z očetom svojega nezakonskega otroka. Osem ur po poroki je umrla.

Slovenci, v nedeljo dne 13. julija v Št. Ilj! Dne 13. julija priredijo Št. Iljčani slavnost na čast sv. Cirilu in Metodu. Slovenci! komur še tli iskrica domoljubja,

naj se udeleži te slavnosti na jezikovni meji, kjer se za slovensko zemljo in govorico bije najljuteji boj. Pridite v velikem številu od blizu in daleč, podpirajte bojevnike, da ne omagajo, pokažite, da še smo, da še nas niso zatrli in nas ne bodo nikdar. Tam iz srede, kjer se še ni treba tako boriti za jezik, pridite na mejo, ker, dokler bomo močni ob mejah, smo na varnem v sredi. Slovenci! Še enkrat kličemo, 13. julija v Št. Ilj! Pokažimo tam.

Da, vstaja resnično Sloven, mogočen, častit,

Uničil naklepe je črne;

Grozi naj, hrumi naj sovražnik srdit,

Sloven se mu v grob več ne vrne!

Pri Sv. Jakobu v Slov. gor. se je spustil 27. junija ob 5 zjutraj velik zrakov plov na zemljo na Krambergerjevem travniku. Bil je v njem nadporočnik s svojim strežajem. Nameraval je iz Dunaja k Sv. Marjeti, pa se mu je malo štrana zmesala.

V petih minutah živa in mrtva. Iz Studenc pri Mariboru se nam javlja: Žena Bernard je kuhala kosilo, kar se ji iz ust in nosa vlije kri. In poprej popolnoma zdrava žena bila je v petih minutah bled mrlič. Res, pretresljiva je nagla smrt.

Sv. Martin pri Vurberku. Dne 22. junija je začela goret stiskalnica Janeza Ulbina. Ogenj je preskočil na gospodarsko poslopje in uničil že spravljeno krmo in vse gospodarsko orodje. Zgorelo je tudi 11 svinj in troje glav živine.

Nesreča v prodni jami. Dne 21. m. mes. je zasulo Janeza Simonič, doma iz Mezgovca pri Ptuj ter mu potrla rebra. Dobil je tudi težke notranje poškodbe. Ponesrečenec je oženjen.

Sv. Urban nad Ptujem.

V Slovenski deželi jaz mirno živim,

Pošteno s prijat'ljji se veselim;

Pošteno veselje povsod je doma,

Slovenci povsod so vesel'ga srca!

Kaj ne da, g. urednik, in Vi dragi bralci «Našega Doma», boste gotovo priznali, da je res lepa slovenska dežela in tudi naj-vešeješa. V tej deželi razveseljujejo se vrli fantje, v njej se navdušujejo z njimi vred slovenska dekleta, da združeno branijo našo sv. vero in mili nam materni jezik. Tudi me Urbanska dekleta in mladeniči ne smemo zaostajati, temveč podajmo se na delo za naše svetinje. Naši rodoljubi napravili so nam lep vrt, katerega so si pridobili z velikim trudom. Ta vrt je bralno društvo, v katerem imamo dovolj dela, ki ga nismemo zanemarjati. Delajmo torej v pravi ljubezni do mile domovine, delajmo složno, branimo jo do zadnjega zdihljaja. Krepak pozdrav doni naj: Živelo bralno društvo Urbansko, živela junaska dekleta in mladeniči po vsej slovenski zemlji. Z miljenim pozdravom »Bog in domovina« kličeti vsem Urbanski dekleti.

Morilec Franc Bezjak — pobegnil. Bezjak Franc, ki je v nedeljo 16. julija 1899. umoril svojo ženo, delavko v papirnici, s tem, da ji je zadal z nožem devet smrtnih ran. Iz strahu pred zasledovanjem je zblaznel. Dali so ga v blaznico v »Feldhof«, od koder je pobegnil, pa so ga zopet dobili. Doma je iz Jelenovca pri Ptuj, star 48 let. Vzrok, da je padel tako globoko je strastno zganjepitje. Zganjepivci, ali še vam ni dovolj pretresljivih izgledov?

Odlikovanje. G. Jurij Pehar da, usnjarski pomočnik pri g. Ferd. Goričanu, usnjarskem mojstru pri Vel. Nedelji, ter ud velikonedeljske obrtne zadrage, je dobil v priznanje svojega zvestega in nepre-

trganega 26letnega službovanja pri enem in istem mojstru dne 1. junija t. l. od štajerskega obrtnega društva srebrno medaljo. Dotičnik je bil že pred 7 leti od ravno istega društva odlikovan z bronasto medaljo. Da bi bilo mnogo posnemovalcev!

Slovensko-nemška gimnazija v Celju. Nasprotniki, katerim je ta gimnazija trn v peti, so razširili neresnično vest, da bo celjska slovensko-nemška gimnazija prestavljena iz Celja. Da je to prava pravcata laž, smo izvedeli iz gotovih virov. Naj torej slovenski stariši dajo svoje otroke brez skrbi v ta zavod in pokažejo, da se ne damo od kogarsibodi ugnati v kozji rog.

Polzela. Dragim bralcem »Našega Doma« je gotovo znano, kako liberalci v svojih umazanih listih slepijo slovensko ljudstvo. Od nekega rodoljuba smo bili prijateljsko opomnjeni, kako se priljubljena »Marijina družba« v celjski »žabi« napada. Oho liberalci! V »Slov. Narodu« nas imenujete razsodne in zavedne, v nemških luteranskih listih, katerih ne razumemo, nas pa napadate. Naše svetinje zaničljivo cenite za 5 vinarjev?! Ali mi smo pa vendar ponosni na nje in z veseljem je nosimo pri sebi. Sedaj ste sprevideli, dragi tovariši, kedo je prijatelj in kedo sovražnik. Mi se držimo pregovora: »Varuj se mačke, ki spredaj liže zadaj pa praska!« Naj pa še reče kedo, da so liberalci prijatelji kmeta in mladine; seveda če ima ta denar, potem da, drugače pa nas zasmejujejo. Draga mladina slovenska! Razširjajmo z vsemi močmi »Naš Dom«. Nobeden mladenič, nobeno dekle naj ne bo brez tega časnika, ki tako pogumno in odločno brani naše svetinje in se poteguje za naše pravice. Oklenite se »Našega Doma«, ki vam je najboljši prijatelj in voditelj, bodisi v verskem, narodnem ali splošno poučnem berilu. In v to pomozi Bog in sreča junaška!

Kako dolgo nasprotniki ne bodo mirovali, mladeniči neustrašeno se bomo bojevali!

St. Pavel pri Preboldu. V Savinjski dolini, posebno pa pri Sv. Pavlu in Sv. Petru, imajo navado, da tudi na predvečer sv. apostolov Petra in Pavla zažigajo krese. To je lepa in pomenljiva šega. S kresi so nekdanj naši Slovenci, ko še niso imeli prave vere, kakor tudi drugi narodi, solnce častili, ker so ga imeli za božje bitje. Zdaj pa sežigamo krese na čast svetnikom, ki so se trudili z razširjenjem sv. vere Jezusa Kristusa, ki se imenuje in tudi je luč sveta: na čast sv. Janezu, ki je prvi pokazal na Zveličarja, na čast sv. apostoma Petru in Pavlu, po Slovenskem svetu se posebej na čast sv. bratoma Cirilu in Metodu, ki sta med Slovani širila luč sv. vere. Kresi so tedaj znamenje vesele hvaležnosti za luč sv. vere. Naj bi zgoreli v njih vsi slabi listi, ki širijo brezverstva.

Sevnica ob Savi. Dne 22. m. mes. sta se kopala dva delavca, 18letni Valentin Kajtna in 24letni Anton Jazbinšek, oba doma iz Sevnici ob Savi, v potoku ne daleč od Kočevske opekarne. Ko se je hotel Jazbinšek obleči, zapazi, da je Kajtna vginil v vodi. S pomočjo prihitelih ljudi so ga po dolgem iskanju izvlekli iz vode.

Brežice. Pri Brežicah so potegnili iz Save utopljenko, staro 30—40 let. Kakor je soditi po obleki, je utopljenka delavskega stanu.

Umrl prijatelj »Našega Doma«. Iz Radovelja se nam poroča: Dne 20. junija

spremili smo k večnemu počitku 74letnega posestnika Ivana Majhen. Lep pogreb je pričal, da je bil rajni priljubljen pri sovaščanih. V prejšnjih letih je bil tudi župan in ves čas svojega življenja iskren narodnjak. Sveti mu večna luč.

* * *

Iz Šentvida na Koroškem. Obhajali smo 15. junija, na praznik sv. Vida, našega farnega patrona, pri nas veliko slavnost. Kakor vsako leto, so prišle tedaj skupaj tri velike procesije in sicer iz Rebrce, Škocijana in Kamena. Velikanska v pravem pomenu besede je bila skupna obhodna procesija s sv. Rešnjim Telesom ali pranganje. Človeka veseli pogled na lepo število devic, ki pri procesiji spremljajo svojega nebeškega ženina in mu na koncu darujejo sveče. Veselo je bilo videti množico mož, mladeničev, žen in deklet, ki so se vsi obnašali pobožno in spodobno pri procesiji. Nikakor pa ni bilo lepo videti, ko se je procesija pomikala mimo Biltišnikove gostilne in so tam ljudje, mesto da bi se udeležili procesije, prodajali svoja zijala. Pri procesiji je nosil Najsvetejše reberski komendantor č. gosp. Šumah, pridigal pa je škocijanski gospod kaplan. Med slovesno sv. mašo pri povzdigovanju se je strelcem pripetila velika nesreča; vnel se je pri nabijanju smodnik in nevarno poškodoval šentvidskega Blantarja. Zapeljali so ga v celovsko bolnišnico; siromak bode nasledke svoje nesreče nosil celo življenje. Pred par leti je našel ob ravno ti priliki Lipušev sin, mladenič najboljših let svojo smrt. Saj pa menda temu ni toliko krivo nesrečno žganje, katerega se malokje spije toliko kakor pri nas. Oj Šentvidjani, strupena žganjarska gnojnica je sedaj največja kuga za vas in če greste dalje svojo pot, bode vaš pogin.

Škocijan na Koroškem. Kar smo pričakovali že dolgo časa, smo vendar dočakali. Dne 1. julija smo dobili vsakdanjo pošto zvezo, ki je res bila potrebna za našo veliko faro. Poštna nabiralnica bode pri Majerju, kjer so si postavili novo hišo, ki daje naši farni vesi še lepše lice. Brez šale! Prav sposoben za škocijanskega poštarja bi bil Čukov godec. To pa radi tega, ker ima čas in je tudi dosedaj s čudovito pridnostjo oskrboval pošto za »Štajerca«. Ej, ej, gospodine Lučovnik, vaš trud in vaša goreča ljubezen do »Štajerca« je res vse hvale vredna. Za danes bodi dovolj; prihodnjic si hočemo Čukovega godca v »Našem Domu« ogledati bolj natančno! Toraj na svidenje! — Dne 1. junija so naš župnik č. g. Alojz Ledvinka obhajali svoje godovanje. Na predvečer jim je mogočni domači moški zbor napravil lepo podoknico. Ubrano se je v tihi noči razlegala ljubka pesem slovenska, topiči pa so gromeli, da je bilo kaj. — Četudi nas nadležuje deževno vreme, vendar pričakujemo dobre letine. Žitna polja kažejo lepo, samo turšica bode bolj slaba. Tudi sadja še bode nekaj. — Zdravi! —a—

Koroške novice. Nemška katoliška stranka se je v zadnjem času začela pridno gibati. Skoraj vsako nedeljo ima podučljive shode, kmetje se družijo v posojilnice. To pa liberalnim mogočnejšem ni po volji in zato po svojih časnikih nesramno udrihajo po duhovščini, ki je začela neumorno delovati in reševati ljudstvo iz krempļjev liberalnih bauernbündlerjev. Dal Bog, da bi se po vzgledu nemških katoličanov,

tudi slovenski začeli bolj gibati. Treba jim je združenja in prave organizacije. — Strašen dogodek, ki je razburil celo okolico, se je izvršil 11. junija v Maločepah pri Grabštanju. Franc Šofneker, Kumrov sin, se je začel pripraviti s svojo materjo in jej groziti. Krojač Verhovnik, ki je stanoval v tisti hiši, kakor mati in ki je, kakor pravijo, z materjo imel grešno znanje, jo je branil. Sin pa ne pomišlja dolgo, prebode z velikim kuhinjskim nožem ljubimca svoje matere, potem pa še prereže sebi na levi roki žile in kite. Nevarno ranjenega so prepeljali v celovško bolnišnico. — Bivšo učiteljico Olgo Burgasel na Lešah pri Prevalju, ki je bila obtožena, da je umorila svoje novorojeno dete in ga vrgla na prevaljski postaji na stranišče, je porotno sodišče v Celovcu oprostilo in jo takoj izpustilo iz zapore. — Novi prevaljski župan se povsod kaže odločnega katoličana in zavednega Slovenca. Odloki županstva se povsod izdajajo tudi v slovenskem jeziku. Tako je prav! — V Lelinku na nemškem Koroškem je dekla M. Rutnik umorila svoje novorojeno dete in ga skrila v lisičji luknji; nečloveška mati je že pod ključem. — 800 kron je skupil škocijanski župan za konja domače izreje. Kupil ga je sinški Leitgeb, ki ga »spara« in potem zraven prisluži lep dobiček. — Stara zvijača nemškutarških liberalcev je, da prosijo pri koroškem deželnem odboru za razdelitev občine, katere na noben način ne morejo dobiti v svoje roke. To so storili tudi pri občini Logaves ob Vrbskem jezeru in odtrgali Lipo ter tamkaj napravili vsled ukaza deželnega odbora novo občino, v kateri so sedaj zvijačno in s kruto silo zmagali. — 22letni drvar Janez Sedušek iz Lepovine pri Mozirju na Štajerskem je dne 12. junija v gozdu pri Sv. Duhu nad Beljakom prišel pod padajoče drevo. Obležal je na mestu mrtev. — Zasačili so v Pontablu neko kupčevalko z dekletom Berto Kalič. Poleg nje sta bili dve deklici, stari 18 in 19 let, ki sta bili določeni za neko nesramno hišo v Ameriki. 37letno »kupčevalko«, ki je doma iz Lwova, so zaprli, deklici so izpustili in bosta pred sodnijo pričali zoper njo. — V Mižici je za župana izvoljen pošten Slovenec, g. J. Felej. Dosedaj so bili na krmilu liberalci, katerih je sedaj več iz neznanega vzroka izstopilo iz občinskega odbora. Srečen pot!

Iz Bistrice v Rožu. V nedeljo dne 15. junija je bil v gostilni pri gospodu županu p. d. Kraigerju shod, na katerem je gospod živinozdravnik v slovenskem jeziku poučeval, kako se spoznajo, oziroma zdravijo razne prašičje bolezni. Pouk je bil važen, le žal da se je samo kakih 30 poslušalcev udeležilo shoda. Naj bi se naši kmetje vendar bolj udeleževali takih shodov. — Vreme je tukaj skrajno neugodno. Kakor znano, smo imeli o Binkosith sneg, nato je bilo sicer za teden dni lepo, potem je začelo zopet deževati in dne 1. in 14. junija je zopet sneg pobelil naše gore. Slaba bo za poljske pridelke. — Komaj je minula škrlatica, že se je pokazala druga bolezen, takozvana bleči, med otroki. Ker je mnogo otrok bolenih, je šola od začetka junija zaprta. — Tudi k nam prihaja »Naš Dom« v precejšnjem številu. Zanimanje za ta list je splošno, vlasti mladeniči, ki smo naročeni na »Naš Dom«, ga kaj težko pričakujemo, ker nam prinaša toliko mičnih dogodkov o naših mladih

sovrstnikih. Žal, da jih ne moremo posnemati, ker so nam razmere neugodne. Vendar mladi rojaki, zbirajmo se pod narodno zastavo in držimo se trdno načela: Vse za vero, dom, cesarja!

Libuče na Koroškem. Iz mnogih krajev širne Slovenije, si že vrli «Naš Dom» objavil delovanje slovenske mladine, samo iz naših Libuč še ni bilo v tebi kaj takega čitati. Pa ne mislite, da mi spizno! Tudi mi marljivo čitamo neprecenljivi «Naš Dom», saj ga zahaja k nam že v obilnem številu. Posebno pa smo mi Libuški mladeniči in tudi dekleta vsi navdušeni zanj. Zares vrli «Naš Dom», si pravo glasilo slovenske mladine. Koliko zanimivega si že pisal, koliko koristnega in podučljivega berila si nam že podal. Zato te pa mi spoštujemo in visoko cenimo, in ti zmirom navdušeno kličemo: Dobro nam došell! Res je da tudi v naše slovenske Libuče lazi umazani «Štajerci». Dobivajo ga pa le nekateri plesnjivi liberalci. Omeniti moramo tudi, da se ptujski kljukec nahaja v znani Libuški gostilni pri Železniku in da se tam ta umazana cunjna na glas bere v pohujšanje gostov. Si hočemo zapomniti! — Z veseljem pa moramo javiti, kakor se je že v časnikih poročalo, da smo v naših slovenskih Libučah ustanovili podružnico sv. Cirila in Metoda. Izpolnilo se je nam, kar smo srčno želeli. Radostno pozdravljamo to mlado, za nas prepotrebno podružnico, in ji želimo obilo uspeha. Takoj hočemo z veseljem vsi mladeniči in dekleta pristopiti k nji, ker v naših slovenskih Libučah že močno piha strupena nemčurska sapa, kateri bo naša novoustanovljena podružnica stavila mogočen steber proti nji. Kličemo ji torej radostno vsi zavedni Libučani: Živi procvitaj! Dviguj se mlada podružnica sv. Cirila in Metoda v slovenskih Libučah! — Vsem vrlim mladeničem in dekletom, ki se navdušeno zbirajo okrog voditelja «Našega Doma», kličem srčni bratski pozdrav! — Slovenski mladenič.

Kaj dela žganje! Krznar S. Rot in njegov pomočnik S. Pogernič sta se dne 2. t. m. vozila pijana skozi Milštat na Koroškem. Vsled pijanosti nista mogla zdržati konja, ki se je splasil in prekucnil voz. Rot je s prebito črepinjo obležal mrtev, njegov pomočnik je težko poškodovan.

Od vojakov pobegnil. Iz neznanih vzrokov je iz celovške vojašnice pobegnil topničar Valentin Miklavc. Dne 14. junija so ga našli pri njegovi materi v Borovljah in prepeljali v Celovec. Tudi mati se bo morala pred sodnijo zagovarjati.

Drugo tamburaško društvo na Koroškem se je ustanovilo v Zgornjem Rožu. Koroška se probuja.

* * *

Zopet žrtva žganjepitja. Franciško Beton, doma na Kranjskem, so našli na polju, ležečim proti Rupi, mrtvo. Pri njej so našli prazno steklenico, kot pričó, da je nad vse ljubila žganje. Prenesli so jo ponoči v kranjsko mrtvašnico. — Resničen je pregovor, da se pijanec prej ne spreobrne, dokler se v jamo ne zvrne.

S cigareto ga je zastrupil. Bančni sluga Konstantin Karđas v Varšavi je bil poslan k neki banki s 30 000 rublji. Med potjo mu je nek gospod ponudil cigarete. Po par dimih se je zgrudil sluga mrtev. Tuji gospod mu je na to vzel denarnico in izginil kot kafa.

Orožnik ustrelil tri osebe. V Cögersdorfu je pri cerkvenem blagoslovljenju orožnik pri nekem nemiru ustrelil dva fanta in eno dekle; dva fanta pa nevarno ranil. Orožnika so potem zasledovali in mu vzeli orožje. Sam pa je utekel.

V ječi zadavljen. Sin prejšnjega turškega sultana je bil v carigrajski ječi te dni zadavljen.

Možgane lahko pogreša. O nekem vojaku se poroča, da se je ustrelil v glavo. Izteklo mu je dekagram možganov. Ko so ga obvezali, so ga prinesli ne da izgubil zavest, v bolnišnico, kjer je ozdravil. Dasi je izgubil primeroma precej možgan, se pri njem ne pojavlja prav nič duševne abnormalnosti.

Pogreb milijonarjev. V Parizu je umrl milijonar Gallien, ter zapustil francoski državi 10 milijonov frankov. V svoji oporoki je določil, da mora imeti pogreb petega razreda, to je pogreb, kakoršnega dobe najrevnejši. V leseni neolepšani krsti so ga prenesli k večnemu počitku.

Luccheni, morilec cesarice Elizabete, zblaznel. O morilec naše cesarice se poroča o njegovem duševnem razvoju in vzgoji sledeče: Njegova mati je bila dekla, katero je zapeljal neki propali pijanec ter jo potem zapustil. Ona je na to izročila dečka najdenišnici ter se preselila v Ameriko. Lucchenija so dali v rejo neki družini, kjer se je samo pohujševal. Ko je odslužil vojaščino, je začel potovati ter prišel v Budimpešto; ker ni imel službe, so ga z odgonom prepeljali v Italijo. Bil je sila domišljav in predrzen. Po vsej sili je hotel dobiti italijansko državno službo ter bil zato 8 mesecev prostovoljec pri armadi v Afriki. Ko se je povrnil, je zahteval trikrat pismeno in jako ostro službe. Ker je ni dobil, si je domišljeval, da se mu godi krivica ter je postal anarhist. Stradal je in se potikal okoli in konečno prišel umorit avstrijsko cesarico. Pred sodniki se je vedel predrzno, v ječi pa je postal poniznejši in večkrat je jokal. Sedaj pa je ta morilec, ki je prizadel toliko žalosti avstrijskim narodom, zblaznel. Lucchenija imajo na vesti v prvi vrsti oče in mati ter propali redniki. Strašen bo odgovor enkrat pred večnim sodnikom.

V Ameriko je prišlo in sicer v severno Ameriko, letos v maju 83.000 oseb; 900 so jih poslali nazaj. To je doslej največje število, ki se je doseglo v enem mesecu. Največ teh izseljencev je iz Italije in iz Avstrije. Iz Nemčije izseljevanje ponehava.

Od zidarskega pomočnika do metropolita. Srbski metropolit v Skoplju Firmiljan je potem, ko je bil v duhovnika posvečen, šel študirat v Prago filozofijo, ne da bi imel zadostno sredstev. Da se je preživel, postal je zidarski pomočnik. Ko je vsled napora zbolel, zvedel je njegov gospodar, kdo je njegov pomočnik. Vzel ga je k sebi na dom ter mu dal podučevati otroke. Tako je mogel Firmiljan dokončati svoje študije.

Kaj se lahko vse naredi iz človeškega trupla. Nek francoski kemik preiskaval je, kaj bi se vse lahko storilo iz človeškega trupla. Iz kemiških snovij, ki znašajo 68 kg. v človeškem telesu, naredilo bi se lahko toliko beljaka in rumenjaka, kolikor se ga nahaja v 1200 kurjih jajc. Ako bi se človeško telo storilo v tekočino in bi le ta shlapela, dobilo bi se iz te tekočine 98 kubikmetrov

plina, ki bi zadostoval za napolnjenje balona, ki bi lahko 70 kg. nesel. Človeško truplo ima v sebi železa za 7 gramov žrebljev, iz masti bi se lahko naredilo 6 in pol kg. sveč, iz voglja 65 svinčnikov in iz fosforja 820.000 žveplenk. Poleg tega bi se lahko iz človeškega trupla naredilo soli za 20 čajnih žličic, 59 kosov sladkorja in 42 litrov vode.

Konji izginjajo. Ko je prišla v rabo elektrika, se je prerokovalo, da mora konj kmalu izginiti, ker ga človek ne bo rabil. A konje imamo še zmirom. Vendar jih menda ni več toliko. V Parizu je bilo leta 1901 konj še 96.698, letos jih je šest tisoč manj. V Londonu se je v tem času zmanjšalo število konj za 10 odstotkov. Isto velja za Berolin, Dunaj in celo St. Petersburg. V Ameriki avtomobil tudi že spodriva konja, vendar ne tako naglo, ker biti morajo prej dobro tlakane ceste. Nekdo je prerokoval, da mora konj izginiti iz mest in ž njim hišna muha, katero nam je on zanesel v naša stanovanja.

Svinja požrla otroka. Strašen dogodek se poroča iz L' Argentier na Francoskem. Neka kmetica je pustila svojega 4 mesece starega otroka samega v sobi. Ko se je vrnila, ni bilo nikjer otroka. Preiskava je dognala, da ga je požrla svinja.

Alkohol. Razni so vzroki in razni vplivi, ki potemnijo človeku razum. Največji vzrok je pa vzivanje opojnih pijač. Prepegosto, žalibog, je človek žrtva alkohola. Ne samo, da postaja pijanec neokreten na telesu, ampak ga zapušča tudi pamet in ga hitro goni do norosti. To resnico trdi dr. Lunier in jo dokazuje z žalostnim dogodkom na Francoskem. Leta 1831. je na Francoskem, pravi, obnorelo 16.932 samo možkih in 3356 zen radi prevelikega užitka alkoholičnih pijač. Tudi pri nas v Avstriji je ta strupena pijača mnogim v pogin. Zagotavlja se, da izmed 100 umobolnih jih je gotovo 13 zbolelo radi alkohola. Od l. 1876—1880. je bilo umobolnih od alkohola na Koroškem 27, pri nas na Štajerskem 98, na Kranjskem 21, na Tirolskem 44, v Galiciji 122, na Spodnjem Avstrijskem 280, a na Solnograškem 5 in v Istriji 7, v samem Trstu 23. Razvidno torej, koliko škoduje alkohol.

Kraljevo darilo. V ravnokar izdanem svojem spisu pripoveduje angleški pisatelj Cambell sledeče: Friderik II., kojega imenujejo Nemci Velikega, Slovani pa lopova, je podaril grofu Šverinu tobačnico, na pokrovu od znotraj pa je bil naslikan osel. Grof pa je naprosil svojega prijatelja slikarja, naj osla izbriše ter namesto njega naslika kraljev obraz. Kmalu potem je bil pri kralju zbrana večja družba je grof Šverin kakor nehote pozabil tobačnico na mizi. Kralj je vzel tobačnico ter z nasmehom dejal svoji sestri, veliki vojvodinji brunšvicki: »To sem daroval Šverinu.« Ta je odprla tobačnico ter dejala: »Ah, brat! Kako izvrstno te je pogodil slikar!« — »Ali se norčuješ z menoj?« reče nevoljno kralj. »Nikakor ne, naj pogledajo drugi in izrečejo svoje mnenje.« In ko so tudi ti potrdili, je vzel Fric jezno tobačnico, a ko je videl mesto osla svojo podobo, se je še bolj smejal, nego prisotni grof Šverin. »On me je prekosil!« je dejal nato Fric.

Rešitev.

Bilo je 2. septembra leta 1792. Po pariških ječah je divjala krvoločna družba ter vprizorila mesarsko klanje. Po jetniških

dvorisčih je tekla kri v potokih. Gospa Marjeta Bizard, soproga bogatega pariškega meščana je zvedela, da je med umorjenci karmeličanskega samostana tudi pater Evstahij, nje svetovalec in spovednik. Oče Evstahij, imemoval se je pred vstopom v samostan Peter Gosè, bil je sin kraljevega dvornega služabnika. Vsi, ki so ga poznali, so ga ljubili in visoko čislali. Tudi gospa Bizard ga je hvaležnega srca spoštovala. Osrečil je njen v začetku nesrečni zakon. Pobiljšal je njenega lahkomišljenega zapravljivega soproga, ki je postal čestit meščan ter vrl, zvest zakonski mož. Brezmejna je bila hvaležnost gospe Marjete, a ravno tako brezmejna nje groza in žalost, ko je zaznala smrt plemenitega očeta Evstahija.

Gospa Bizard je bila pristna Parižanka. Nje žalosti nista vtešila samo jok in stok, hotela je tudi nekaj storiti. Nje sklep je bil kmalu storjen. Ker umorjencu ni mogla več pomagati, hotela je mučenika vsaj po smrti počastiti in mu oskrbeti dostojno poslednje počivališče. V istem času bival je v hiši njenega soproga v Parizu znani in mnogozahtevani zdravnik Makarij Framont, iskren prijatelj umorjenega očeta Evstahija. Z njim se je posvetovala gospa Marjeta, kako bi mogla dobiti truplo pokojnika, katero je hotela skriti v kleti, dokler časovne razmere ne dopuste krščanskega in dostojnega pokopa. Doktor Framont je sklenil prisvojiti si truplo pod pretvezo anatomskega poskusa, ker tako kot zdravnik bi v onem času ne vzbudil prav nobenega suma. Gospa Marjeta je z veseljem pritrčila načrtu in doktor Framont je brez odloga vzel klobuk in palico, da bi izvrši.

Znal je izbrati pravo postojanko, ter se postavil na mesto, kjer so vozovi z umorjenci morali iti mimo njega, vozeči trupla k zadnjemu strašnemu počivališču, globoki jami, v katero so kupoma namestavali trupla umorjenih. Sreča mu je bila mila. Že na prvem vozu opazil je truplo svojega prijatelja. Spoznal ga je po protijemu obrnjenem plemenitem, s krvjo oblitim obličju. Odločno je pristopil k vozu ter premeteno stavil ponudbo, da kupi eno truplo za svoj anatomski kabinet. Hipoma ga je obkolila pijana poževinjena druhal. »Si našega rokodelstva, brat mazač!« zavpije ena izmed zverin, »in zato te hočemo bratsko postreči. Toda z enim si ne bodeš dosti pomagal, vse moraš vzeti, ves naš tovor, ki ga imamo tu gore, vseh deset kosov. Vsaki kos dobiš za smešno ceno, za stari zlat, edino, kar izza starih časov še moremo rabiti.« Premagavši grozo, ki se ga je polotevala, odgovoril je doktor Framont, srečno posnemajoč nesramen način njihovega govorjenja: »Predobri ste, sobratje, jaz sem zadovoljen s kupčijo. Tu imate deset zlatov, toda ta hip potrebujem samo eno truplo, in prosim vas, ostala mi za enkrat shranite v jami.« Surovo smejanje je sledilo njegovim besedam. Vzeli so denar ter doktorju prepustili izbiro. Takoj je pokazal zaželjeno truplo, ki je ležalo ravno na vrhu. Dali so mu je brez obotavljanja, ter odnesli v njegovo stanovanje v hiši gospoda Bizarda.

Ko je gospo Marjeto obvestil o uspehu svojega poskusa, podala se je z njim v njegovo stanovanje, da še enkrat pogleda zamrlo obličje svojega prijatelja ter odredi vse potrebno za prenos mrtveca. Kako

pa se začudita, ko se pri njenem vstopu oče Evstahij z okrvavljenim obličjem in v zamazani obleki, sicer pa popolnoma čvrst in zdrav vzdigne s postelje, pade na kolena ter s povzdignjenimi rokami prične zahvaljevati Boga za rešitev. Veselo iznenadeni padli ste tudi priči tega ganljivega prizora na svoja kolena ter se v zahvalni molitvi združili z rešenim prijateljem. Slednjic je oče Evstahij vstal ter se jima srčno in toplo zahvalil ter jima razodel, kako je ostal pri življenju. »Že je krvočnoost«, pripovedoval je častitljivi duhovnik, »zaslepljene, zbesnele in pijane tolpe mnogo mojih sobratov in sotrpinov pomorila, in njih trupla so ležala ob mojih nogah, že sem gotov iste usode, svojo dušo priporočil Bogu, ko mi je neki glas razločno govoril: »Bodite priprosti kakor golobi in premeteni kakor kače!« — Začuden sem poslušal, in zopet mi po kratkem premoru zavpije isti glas: »Vrzi se med mrtvece!« Storil sem in pomagalo mi je. Tam sem ležal med krvavimi, še trepetajočimi trupli. Vsaki trenotek so donasali nove umorjence in njih kri me je oblivala. Tam sem ležal, dokler me ni zapustila zavest. Zavedel sem se zopet šele, ko so trupla začeli nalagati na vozove. Bog mi je dal moč, da sem svojo vlogo igral naprej, in tako so me mrtveca prištevati mrtvecem in z njimi naložili na voz. Vse pa mi ni nič pomagalo in vrgli bi me z drugimi vred v jamo, kjer bi bil ostal, ako bi me vajina brezmejna ljubezen in dobrota ne bila rešila. Čudna so pota božje previdnosti! Gospod bodi hvaljen zdaj in vekomaj.«

To lepo povest smo vzeli za naše čitatelje iz vrlokatoliškega »Primorskega Lista.«

Najboljša priložnost k dobremu nakupu!

Najboljša priložnost k dobremu nakupu!

Matija Stergar

Maribor gosposke ulice št. 11

„pri zvezdi“

„pri zvezdi“

Prodam vse blago zavoljo popravka moje trgovine po zelo znižani ceni:

	od	70 kr.
sukno za moške obleke	od	70 kr.
kamgarn za velč. g. duhovnike	1.50	„
tkanina za hlače, dvojne širokosti	40	„
blago za žensko obleko, dvojne širokosti	18	„
croise platno vseh barv	18	„
cefir platno	17	„
atlas satin	25	„
atlas črn, 140 cm širok, za predpasnike	60	„
domači druk, dvojne širokosti	25	„
„ „ navadne „	17	„
belo platno	13	„
oxfort platno za srajce	15	„
pristno leneno platno, široko 160 cm	48	„
ruméno „ „ 140 „	38	„
šifon za birmske obleke	15	„
platno za postelno opravo, široko 120 cm	29	„
gradl za žimnice, „ 120 „	49	„
„ za slamnjače „ 120 „	25	„
črna žida za predpasnike „ 90 „	2.60	„

naprej

	komad	od	50 kr.
bele srajce za delavce, komad	od	50	kr.
pisane srajce za delavce	58	„	„
bele srajce za skroblenje	89	„	„
Jägrove srajce	45	„	„
ženske srajce	45	„	„
spodnje hlače, večje	32	„	„
„ „ manjše, za dečke	29	„	„
nogovice za ženske, barvane	17	„	„
„ „ moške	13	„	„
miderci	43	„	„
ovratniki	13	„	„
manšete	20	„	„
slamnjače	79	„	„
lanene servijete	18	„	„
„ obrisalke	18	„	„
žepni robci	5	„	„
platneni predpasniki	39	„	„

naprej

Vsake vrste podšivi po najnižji ceni.

Vzorci se ne razpošiljajo. Pri naročilu zadostuje, da se naznani barva in cena blaga. Odpošlje se takoj po poštenu povzetju. — Samo kratko časa je prilika k tako cenemu nakupu. — Vsakdo si zamore ogledati moje blago.

15 2—2

Z odličnim spoštovanjem

Matija Stergar.

Za izdelovanje

diplom

za častne občane

po primerno nizki ceni

se priporoča

Tiskarna sv. Cirila

v Mariboru.

Jožef Ullaga,

trgovina z manufakturnim blagom

v Mariboru,

Tegetthoff-ova ulica 21

priporoča svojo veliko in raznovrstno zalogo manufakturnega blaga, platna in sukna, posebno lepo izbirko sukna za moške in ženske obleke po najnižji ceni, ter odeje in perilo lastnega izdelka.

13 26-6

Zavarovanje pogrebnih stroškov.

Nravna dolžnost sili vsakogar, da olajša v slučaju svojega umretja svojim zaostalim gmotne skrbi za dostojen pogreb. To je najlažje po zavarovanju pogrebnih stroškov za 50, 100, 150, 200, 250, 300, 350, 400, 450 in 500 K z meseč. doneč. doneč. i po 20 h in više. Sprejemajo se le zdravi v starosti od 15. do 60. leta. — Zavarovanje pogrebnih stroškov na Dunaju je v teku desetletij do 1. 1900 izplačala čez 90.000 umretnih slučajev in ima okol 1.100.000 K premoženja. — P. n. visokocenjeno občinstvo je najljubše prošeno, da hiše obiskujočim poverjenikom celó zaupa. Mesečni doneski in novi udje nabirajo se pa vselej tudi pri podpisnem glavnem zastopu. Z odličnim spoštovanjem se priporoča glavni zastop J. E. Weizl v Mariboru, Zofijni trg štev. 8. 9 20-8

Zanesljivi in zaupanja vredni poverjeniki, ki so slovenščine in nemščine tudi pismeno dovolj zmožni, se sprejemajo pod zelo ugodnimi razmerami. Pri vprašanjih se prosí za odgovor — znamko.

V Marijinem Celju.

Zgodovinske in potopisne črtice. Spisal in izdal s pridigami, katere je imel v Marijinem Celju, dr. Anton Medved, c. kr. profesor v Mariboru.

Knjiga obsega 173 strani v 8°.

Cena je 60 vin., po pošti 70 vin.

Razpošilja se samo proti predplačilu; denar se tudi lahko pošlje v znamkah.

Dobi se

v tiskarni sv. Cirila v Mariboru.

KUVERTE

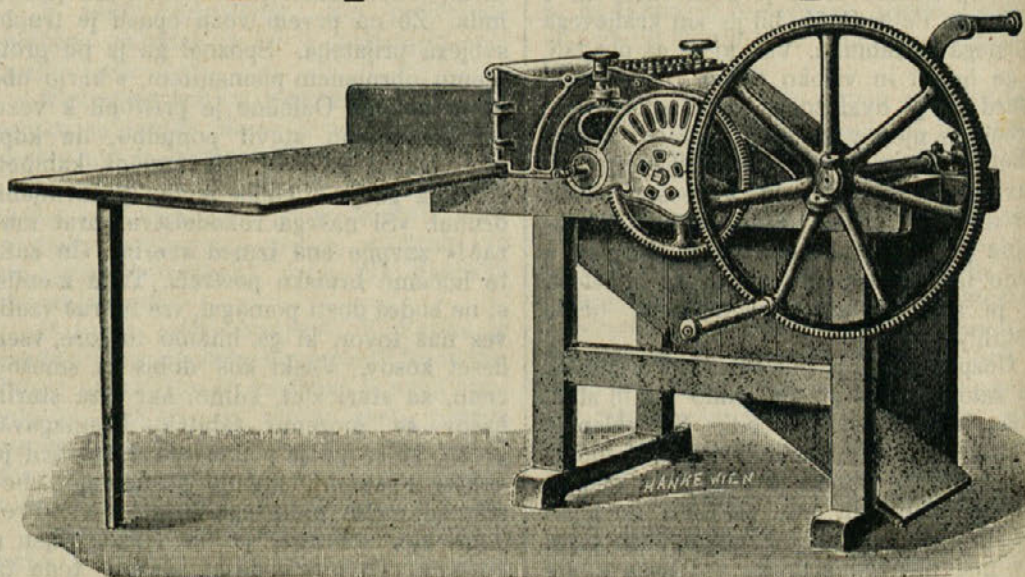
s firmo priporoča

tiskarna sv. Cirila

v Mariboru.

Tovarna poljedelskih strojev v Hočah pri Mariboru.

Josip Pfeifer-ja

izdeluje s parno močjo ročne mlatilnice najnovejših prednosti, s mahalnim bobnom, pri katerem se osišče vrti v bronski topovini. 1—2 moža zadostujeta, da gonita celi dan in izmlatita v 10 urah od 500—800 snopov. Cena prej 130 K, zdaj znižana cena 110 K. Enoletna garancija. Dam tudi pet dni na poskus.

Mlatilnice, ki se gonijo s kojsko, volovsko, vodno ali parno močjo in iztresajo, čimjo in vejajo. — Rezalnice za klajo, ročne in z nogo, ki režejo klajo v dolgoti od 6—100 milimetrov. — Čistilnice za žito, pšenico, oves itd. — Vejalnice. Družgalnice za sadje s kamnati, cementni ali železni valarji. Družgalnice za grozdje. — Stiskalnice in stiskalne obode. Lušnice za kuruzo. Amerik. stroje za sekanje slanine. — Vzdigalnice. Sesalke za studence in cevi za napeljevanje vode. Sesalke za gnojšnico. Mline za roko, ali katere druge moči gonijo. Žage za deske itd. Stroje za lomljenje skorje za usnarje. Pluge in brane za travnike, za iztrganje hmela. — Pravila strojev se izvršujejo najboljše in po najnižji ceni.

Sv. Anton v Sl. gor., 6. avgusta 1901.

Dajem Vam naznanje, da sem z mlatilnico, katero sem od Vas kupil 11. julija 1901 popolnoma zadovoljen. Mlatiti sem dal pšenico in oves, — in stroj dela izvrstno. Dva moža njo lahko ženeta celi dan. Jaz bom Vas in Vaše mlatilnice priporočal. Z odličnim spoštovanjem

Anton Vraz,
župnik.

Sv. Anton v Sl. gor., 26. avgusta 1901.

Naznanim Vam, da sem popolnoma zadovoljen z mlatilnico, katero sem od Vas, kako naročeno, dobil. Jaz spodaj podpisani priporočam, ako si želi kedo mlatilnico naročiti, naj si naroči pri g. J. Pfeiferju v Hočah, kateri izvrši hitro in gotovo svoje delo. Spoštovanjem

Janez Omulec,
posestnik.

Runeč pri Ormožu, 29. oktobra 1901.

Vam naznanim, da sem s strojem, ktereга ste mi poslali, prav zadovoljen, izvršuje lahko in redno svoje delo. Vas bodem priporočal. Spoštovanjem

Franc Vabič,
nadučitelj in posestnik.

V Rakovcih pri sv. Tomažu, 18. avgusta 1901.

Blagorodnemu gospodu Jožef-u Pfeifer. Za sprejeti mlatilni stroj se zahvaljujem, da bi nam služil mnogo let nepoškodovan; ako se poškoduje se priporočamo Vašim popravkom. In tudi naši kmetje se priporočajo za drugo leto Vašim strojem. Srčni pozdrav

Lorenc Cainkar,
posestnik.

Stranje, Reichenburg, 1. septembra 1901.

Vam naznanim, da sem s poslano ročno mlatilnico prav zadovoljen. Hvala za njo. Spoštovanjem

Franc Radaj,
posestnik.

V Gornih Lazah (Loče), 31. avgusta 1901.

Z mlatilnico sem zadovoljen in se zahvaljujem. Pozdrav

Franc Verhovšek.

V Konjicah, 1. oktobra 1901.

Mlatilnica je dobra. Vas pozdravljam

Ignac Mak.

Ljutomer, 5. oktobra 1901.

Stroja sta dobra. Vas bodem priporočal.

Em. Šlander.

V Osluševcih, 23. novembra 1901.

S strojem sem zadovoljen.

Janez Kovarčec,
posestnik.

Razbor pri Slovensgradcu, 16. februarja 1902.

Prosim odpisite mi, ali ste sprejeli denar. Ker ste mi zadnokrat rekli, da pridete sami k nam, toraj prosim, spolnite nam to željo, ker je mnogo kmetov, ki bi si radi pri Vas naročili mlatilnice. S srčnim pozdravom

10 9-4

Juri Potočnik,
posestnik.

Bolete

za stojino na živinskih sejmi
s tekočimi številkami nareja na
zahtevanje točno in po ceni
Tiskarna sv. Cirila v Mariboru.